

Spinduliuojanti bibliotekos aura

Saulei šviečiant nuostabų šeštadienio vidurdienį į Milašaičių kultūros namus rinkosi KNYGOS mylėtojai: buvę bibliotekos darbuotojai, bibliotekos lankytojai, žurnalistai ir Raseinių Marcelijaus Martinaičio viešosios bibliotekos bei Betygalos ir Ilgižių filialų bibliotekininkai. Jie skubėjo paminėti Milašaičių kaimo bibliotekos 65-rių metų veiklos sukaktį. Renginys prasidėjo Milašaičių bažnyčioje knygų trilogiją pristačiusio poeto bibliotekininko Alfonso Vaičiulio eilėmis „Gyvenimo knyga“. Po šiltų posmų Milašaičių bibliotekos vyr. bibliotekininkė V. Jarilnienė apžvelgė visą bibliotekos istoriją nuo 1949-ųjų, kai buvo įkurtas klubas-skaitykla. Apie bibliotekos kūrimąsi niekas geriau negali papasakoti nei tų laikų amžininkai. Šventėje dalyvavo ir vienas pirmųjų Milašaičių bibliotekos darbuotojų K. Pluščiauskas, kurio pasakojimas mintimis nukėlė visus į 1951-uosius. O kaip visi nuščiuvo, kai K. Pluščiauskas pasakė, kad Milašaičių bibliotekai dovanoja asmeninės bibliotekos knygas (jų į renginį atvežė net 180). Žmonių gerumui ribų nėra... Bibliotekos fondas, kuriame iki šiol buvo 4350 egz. spaudinių, ženkliai padidėjo.

Tylos minute buvo pagerbti buvę bibliotekos darbuotojai: J. Grinius ir R. Kaupienė. Poetas J. Nekrošius negalėjo dalyvauti šventiniame renginyje, bet visa širdimi buvo su milašaitiškiais. Jis į biblioteką atsiuntė laišką „Spinduliuojanti bibliotekos aura“, kuris buvo perskaitytas šventės dalyviams:

„ - Biblioteka man – mažytė ar didelė – visada susitapatina su paslaptingu spindėjimu, dvasine šviesa, susimąstymu. Dundant baisiam karui, 1942 metais kukloje Sokaičių kaimo pradžios mokykloje, su nuostaba aš, pirmokėlis, žvelgiau į didelę juodą lentą, o šalia jos –ir į vietinio staliaus sukaltą kuklią spintą, kurioje buvo saugomas didžiulis lobis – dar mūsų nevarytos, neskaitytos KNYGOS! Jų buvo ne tiek daug – gal 50-60, tačiau jos skleidė nepaprastą šviesą – visam kaimui, nuvargusiems, karo išgašdintiems ir nuskriaustiems žmonėms, o svarbiausia – mums - pirmąsias raides į sakinius rikiuojantiems pradinukams. Prisimenu, su koku džiugesiu į namus parsinešiau aplamdytą „Vinetu“ tomelį, kaip jį man padėjo perskaityti Senelis, o paskui jau aš, pradėdamas „Sidabro ežero turtais“, skaičiau visas garsias visai šeimai, tartum koks pranašas Mozė, stovėdamas ant aukšto išminties kalno!..

Nuo to daug kas ir prasidėjo. Žodžio magija, pasaulio ir žmogaus pažinimo aistra, atsakomybės bei gerumo pamokos, savęs suvokimas... Ir viskas, viskas iš nedidelės kaimo staliaus rankomis sukaltos medinės spintos – kaimo bibliotekos..!

O, kad visi tokias turėtų, jomis naudotųsi, jomis didžiutųsi, jas prisimintų! Bet gal aš čia nieko naujo ir nepasakiau, nes juk tai mūsų tautos įgimta samprata, mūsų tautai įskiepyta knygnešių, „daraktorių“ bei šimtmečiais draudžiamo rašto ir knygų išsaugojimo tradicija?

Kodėl aš, prisimindamas šiandieninį Milašaičių šviesulį, užsiminiau apie praeitį, vaikystę, pirmąsias mano skaitytas knygas? Atsakysiu aiškiai ir trumpai – tai mūsų viena iš brangiausių ir saugotinių
TRADICIJŲ!

BIBLIOTEKOS dirba visą laiką, be atilsio ir pertraukų, jos dirba ir tada, kai užsitrenkia kultūros namų durys, užsidaro muziejai, baigiasi koncertai. Bibliotekų gerieji pasiuntiniai – knygos – visada su žmonėmis, ten, kur jos reikalingiausios!

... Bet ir vėl nukrypstu į šalį, bandau prisiminti mokyklinės vaikystės dienas, atkurti įspūdžius, pokarinių įvykių foną... Ir dabar tiksliai negaliu pasakyti, kodėl mes, Betygalos vidurinės mokyklos mokinukai, savotiškai, gal romantiškai, pavydėjom tiems, „gyvenantiems už Dubysos“, „į klases ateinantiems per pavojais girgždantį medinį tiltą“, o paskui – per siūbuojantį, ant lynų pakabintą „beždžionių“ lieptą... Ir patys eidavome ant jo pasisupti, o vėliau – ten skirdavome pirmuosius romantiškus pasimatymus... Milašaičiai su Betygala – mums buvo tartum „brolis ir sesė“ - po to pačio likimo dangum, su Maironio apdainuotais Žemėgalos medžiais!

Tradicijų bei kultūros augalijos, nulemiančios dvasinį vienos ar kitos bendruomenės klimatą – tartum medžių nepasodinsi! Todėl aš, sakykime, žaviuosi ir suprantu Padubysio regiono – Maironio tėvonijos – Milašaičių, Betygalos, Žaiginio, Ilgižių bei kitų kultūros židinių švytėjimą,

kultūrininkų kruopščią, nuoširdžią ir įkvėpiančią veiklą. Jų „uždrausti“, „reformuoti“, „sunaikinti“ neįmanoma. Tą jau bandė daryti priešai, kartais, deja, ir – savieji!

Mažiesiems kultūros unikumams – bibliotekoms - būtina padėti, jomis remtis, jas puoselėti.

Tai mano svarbiausias linkėjimas Milašaičiams, apmąstant garbingos kultūrinės veiklos sukaktį.

Nors lieptas per Dubysą girgžda ir siūbuoja, bet jis prasmingai jungia mūsų amžinos upės krantus. Mes, vieni kitiems padavę rankas, turime kuo didžiulis, džiaugtis, nuo aukštų skardžių apžvelgę savo kultūros darbų ir saulėteklių lauką.“

Šiltas renginys tęsėsi – Milašaičių kultūros namų mergaičių duetas (K. Kulišauskaitė ir N. Kašinskaitė) dainavo prasmingas dainas, svečiai (D. Sutkevičienė, G. Janonienė, D. Kasparavičienė, R. Musteikienė, B. Leskauskienė, P. Laurinavičius) – išsakė bibliotekai ir bibliotekininkei V. Jarilinienei gražiausius linkėjimus. Bibliotekai dėkojo ir Milašaičių seniūnaitė L. Jokilaitienė, Milašaičių kultūros namų specialistė kultūrai L. Kulišauskienė, o kaimų bendruomenė „Milašaičių Dubysa“, kuriai vadovauja N. Jarilinas, vyr. bibliotekininkei įteikė padėką už meilės knygai puoselėjimą. Skambėjo poeto A. Baltakio eilėraščio „Ar daug žmogui reikia posmai, poeto J. Nekrošiaus eilės „Pradėkim pamoką“, skirtos gimtajai Betygalai ir mokytojo Antano Juškos atminimui, skambėjo muzikos garsai. Šiame šventiniame fone neliko nepagerbti ir aktyviausi Milašaičių bibliotekos lankytojai, kuriems padėkas įteikė Raseinių Marcelijaus Martinaičio viešosios bibliotekos direktorė D. Sutkevičienė. Vyr. bibliotekininkė V. Jariliniene taip pat įteikė padėkas ir dovanas aktyviausiems už istorinės bei grožinės literatūros skaitymą, už vaikiškų knygelių skaitymą, už periodinės spaudos skaitymą, už dalyvavimą renginiuose ir jų rėmimą. Šiais lankytojais biblioteka didžiuojasi: L. Jokilaitiene, A. Stonkiene, M. Adomaitiene, L. Kulišauskiene, V. Kulišausku, K. ir R. Kulišauskaitėmis, S. Lembartaite, G. Girinskaite, A. Klapatausku, K. Zaborskyte, G. Minalgienne, K. Digaitiene, N. Kašinskaite, D. Girinskiene, L. Mikalajūnu, V. Morkumi, I. Tamkvaitiene, D. Pranskiene, J. Žiuraityte ir L. Žimailaite. Jeigu ne šie išvardinti knygos mylėtojai, tai Milašaičių bibliotekoje suorganizuoti renginį bibliotekininkei ir rėmėjams būtų be galo sunku.

Jei jums kilo minčių, kodėl šventė prasidėjo ne bibliotekoje. Atsakymas labai paprastas – Milašaičių biblioteka šiandien negalėtų sutalpinti visų renginyje buvusių knygos mylėtojų. O biblioteka buvo tikrai šventiškai papuošta: ir lauke, ir viduje kabėjo balionai, iš tolo švietė renginių nuotraukų stendai. Štai ką gali nuoširdūs milašaitiškiai, dirbantys kartu ir įgyvendinantys savo idėjas. O kokia šventė be vaišių ir torto, kurį dovanuoja kaimų bendruomenė „Milašaičių Dubysa“. Ir jis buvo, buvo ne tradicinis, o papuoštas šventiniu užrašu „Bibliotekai 65“.

Kartais ima tas nuoširdus pavydas, o kad visi tokias kaimo bibliotekas turėtų ir jomis didžiutuosi, kaip rašo poetas Juozas Nekrošius!!! Renginio organizatoriai prašė nuoširdžiai padėkoti visiems jubiliejinės šventės Milašaičių bibliotekoje dalyviams, todėl ir aš tariu nuoširdų AČIŪ.